

(המשך מעמוד 23)

פארוק לשידטון. פארוק הסתכך כהרפתקנות. הוא הפנים את מצוי ריבם לליגה הערבית. הוא הרס את רוחה של מצריים. הוא סיכך אותה במיזחמה של 1948 — "מיל" המה ממופשת, "לדברי פארוק.

אחר כך בא עבדאלנאצר, שהמשיך במלאכת ההרס, בתנופה רבה עוד יותר. "בימי נאצר, רוחה של מצריים נדרסה, נרצחה. החברה הפכה חולנית. הכל היה מלא גנרלים. עכשיו צריכה מצריים לקום ל" תחייה. זה יקרה כאשר ייחתם השלום. מצריים תזכה בפריחה גדולה חדשה, כמו ב-1919!" רבים במצריים מקווים שהשלום יביא לפריחה כלכלית. פארוק מרחיק לכת. הוא מאמין שהשלום יביא גם לתחייה נפשית ורוחנית.

האם הוא מרגיש את עצמו קודם-כל

בשיחה בראש מיגדל קאהיר. גם הם יהיו נורמליים!

כערבי או כמצרי? ,אנחנו גדלנו כמצרים. בניינו, הערבים היו דיירי המידבריות וי נאותה-המידבר. אלה היו מישפחות בעלות שולתי-יוחסין. הם לא גוייסו לצבא. תופיק אליהם כתב בספריו על "ערבים", כש דיבר על אנשיה-המידבר. רק לאחר מכן, במהירות שהופיעו בתקופת עבדאלנאצר, שונה הנוסח ובמקום "ערבים", נאמר, "בדור אי". כי אז הפכו כולנו ערבים." כעבורו ביקר פארוק בכך הארי צות הערביות, רכש שם וידיים רבים. "היתה לנו אותה השפה. אך תמיד אמרתי: אין אני ערבי, אני מצרי."

מבחינה זו חל שינוי. "הדור שלי הרגיש במלוא מצוינותו. הדור החדש מוטרי. הצעיר רים הרגישו בטוב באומה גדולה, ערבית." פארוק דגל בדיעותיו גם בימי וזהרו של עבדאלנאצר. "כאשר הקים נאצר את הרפובליקה הערבית המאוחדת (בעת ה" איחוד עם סוריה), הייתי סגן שר-התרבות. פעם, בעת ביקור בהונגריה, נדרשתי לציין בפני-האורחים את שם המדינה שאני מייצג. התלבטתי לרגע, ורשמתי: קאהיר." על היחס ליהודים, זוכר פארוק אך טובות. "במעמדות הנמוכים לא היה הבדל בין מוסלמים, נוצרים ויהודים. אהבו את היהודים. הם עבדו היטב, הם היו שותפים טובים. כשהיהודים עזבו, הם מסרו את רכושם בידי שושפתים. צעירים שהיו להם אבות כאלה, וששמעו את סיפוריהם, ישמחו לראות את היהודים." אבל פארוק ועבדאלנאצר טיפספו את הרעל לגשמות. לא רק בגד היהודים, אלא גם נגד הקופטים. "הכל ייפתר, כאשר מצריים תח" זור לשפיות."

מה יחסו לבעייה הפלסטינית? מה חושב תלמידה לרפואה.

איש כמוהו, שהוא כל-כולו מצרי, על ה" בעייה המכשילה כרגע את השלום?

כולנו בני-שם

5 בי המצריים. פלסטין אינה חיה בלב. בלב, אך הבעייה מדאיגה אותי מבחינה אינטלקטואלית. "העם הזה, הפלסטיני, זקוק ל" ארץ משלו. כמו כל עם אחר. "אם יש להם כמה משוגעים, הם לא יתנו למשוגעים האלה להשתולל, אחרי שתהיה להם מדינה משלהם. "כאשר ישראל תגיע לשלום, הכל יהיה כל-כך טבעי! אולי יש ישראלים, הפוחחים שמא תיעלם ההילה של הלאומנות. אבל אחרי השלום, ישראל תהיה מדינה נור" מלית, והערבים ירגישו בזה. תהיה השפעת גומלין.

"אחרי הכל, כווננו עמים שמיים, שפתנו שמות, יקום בנינו שדום. "עכשיו עוסקים בשלום מעורפל, צריכים לתת משהו לפלסטינים. שלא יודקו ל" נדבות של הערבים. כשהכל יהיה נורמלי, גם הם יהיו נורמליים."

ישראל סיקרנה את פארוק תמיד. עוד בעת הביקור ב-1945 בירושלים. בשעה ש נפגש עם עמיתיו בהר-הצופים, התעניין לדעת מדוע פרופסור יהודי עזב את אנגליה או את צרפת. למד שפה חדשה החל למלד בה. זה הרשים אותו מאד.

בשנים 1925 עד 1930, "השנים המטרי רפות" הוא שהה בצרפת. הוא העריך את הדמוקרטיה הצרפתית. "אחרי זה, איך יכולתי לקבל את פארוק ואת נאצר?" את הנאצים שנא מן ההתחלה, ואת ה" פאשיסטים שנא עוד לפני כן. עכשיו נתונים כל מאווייו דשי דום. השלום יחזור למצריים את כוחיה-החיות שלה. "זה נכון גם ל" גביכם. הרי אינכם יכולים לחיות במיזחמה לנצח. אני חש בזה. אני חש כמוכם. אני קורא רשומע, ומי דמיון לי את מצבכם."

אקדה וכינור

ב משך השנים הכיר ישראלים אתי דים. פעם ליווה תיזמורת-נוער מצרית לאברדין בסקוטלנד. היתה שם גם תיז" מורת-נוער ישראלית. "אני הסנדק של תיזמורת-הנוער שלנו. נסעתי עימה. ה" צעירים נפגשו, דיברו. באו אלי הצעירים שלנו ושאלו: מה לעשות? הישראלים מחייכים אלינו, הם מברכים אותנו לשלום. איך אנחנו צריכים להגיב? אמרתי להם: מה אתם הזמנים? יש להם אקדה ביד? הם נושאים כינור! תהיו נורמליים! הת" נהגו כבוגרים!"

אז הכיר פארוק את רונלייריקליס, מנצה התיזמורת, והתיידד עימה. הוא ביקש למ" סור לו דרישת-שלום. פעם אחרת הזמנן לארוחה באוניברסיטה של פרינסטון. כשאב, התנצל המארח: "אני מצטער, הזמנתי גם ישראלים." תשובת פארוק: "אמרת שאתה מצטער? למה אתה מצטער? אשמן להכיר אותי!" זה היה הפרופסור שסומך, ראש הפאקולטה לסיפירות ערבית באוניברסיטת ללאבבי. את שלמה אבינרי הכיר במיפגש שנערך מטעם מוסד כנסית. במהלך המיפגש נערך כה בין השניים התיידדות דרמטית, ש" נרשמה בפרוטוקול. פארוק עמד על כך שאראה את הטקסט. למרות מחלתו, קם מכיסאו ושלף את החוברת.

מסתבר שהכיר גם אותי, בעקיפין, בנסי" בות מיוחדות במינה. לפני עשר שנים, כשהיה במצריים, סיפרו לו על הספר שלי, המתאר את הסיכסוך הישראלי-ערבי באור שונה. הוא התחיל לקרוא את הספר, ב" צרפתית. באחד הערבים נודמן לארוחה ש" בה השתתפו השגריר המצרי, ניספח מצרי ואחד מגדולי המיזמורים הצרפתיים. ה" צרפתי התחיל לדבר על סיפרי וסיפרי את תוכנו של השגריר, שרשם לו רשימות. כשהלך הצרפתי, אמר פארוק לשגריר: "אני קורא עכשיו את הספר. הוא חשוב ביותר. צירי כים לעשות משהו, כדי להביא את האיש הזה למצריים."

הוא הוסיף: "אנשים כמוך וכמוני, הם הגרעין של השלום." למטה זרם הנילוס, והכל נראה כל-כך פשוט.

(בשבוע הבא יוסיף אנברי לדווח על ביקורו בקאהיר.)

האם לקח ראשי-העיר לשעבר,

מאות אלפי לירות מנספי העירייה

ואם כן - האם לצרכי הפרנזיים

או למען קופת תנועת-החרות?

בן-עמתי

שנבד

(לטובת מי?)

יכחיש, כי בצד הבנייה לאחרים ידע לבי נות את עצמו, והיטב. אולם, טוענים מקורביו, אחרים אינם בונים את עצמם ולא את האחרים, ואילו היה נהג כאחרים, ומקפיד על כל כללי עשרת הדיברות, לא היו קמים המיפ-עלים שהכל גאים בהם כיום.

"כמו חנות מכולת"

ה פירסום הראשון שרמו כי בן-עמי הצפוי לרעות היה כאשר ביקש נציג המישטרה, בניהודה, בבית-המישפט בתל-אביב את מעצם של שני עורכי-דין של חברת הבנייה אדגה, השייכת לגרשון ("גיגי") פרס. שמש של עורכי-הדין נאסר לפירסום, והם שוחררו בערבות.

בבית-המישפט טען בניהודה, כי בשנת 1973 הציעו שני עורכי-הדין לגרשון פרס להיכנס לפרויקט-בנייה בדרום נתניה. אדגה הפקידה חצי מיליון לירות כמקדמה על חשבון העסקה. בחברה בשם נצ"ב, שהיתה שייכת למעשה לעיריית נתניה, ואשר בעלי-מינותיה ומנהליה היו ראשי העירייה עובד בן-עמי וסגניו, בן-ציון רור בין (כיום ח"כ) ואברהם ברימנחם (כיום ראש-העירייה).

נצ"ב הוקמה כדי לפתח שטחים חקי לאיים לבנייה בדרום העיר, ויוזמה פיתוח שטח שאדגה רצתה להיכנס אליו כיום. אחרי מילחמת יום-הכיפורים, טען בן-יהודה, ביקש פרס לבטל את העסקה ולקבל את הפיקדון חזרה. עורכי-הדין העלימו זאת מהעירייה, שתבעו בשם אדגה פיצוי בטענות שונות.

ב-26 בנובמבר 1973 שילמה העירייה לעורכי-הדין מיליון לירות, מזה חצי כחצי זרת הפיקדון וחצי כפיצוי לאדגה. השניים החזירו לפרס את הפיקדון, והשאירו אצ"ל, לדיברי המישטרה, את הפיצוי. כן קיבלו מחברת נצ"ב עוד 300 אלף לירות כמזומן, מידי בן-עמי.

עורכי-הדין מאשרים כי קיבלו רק 150 אלף לירות כמזומן, ולא 300 אלף לירות. המישטרה סבורה כי סכום של 450 אלף לירות מן הפיצוי שקיבלו העבירו לקרן חל"ח, אולם אין כל ודאות בכך, כי ספרי הקרן הם במצב קטסטרופלי. נציג-המיש"ט טרה ציין כי "חברת נצ"ב נוהלה כמו חנות מכולת. בן-עמי עשה בה מה שרצה. אין פרוטוקולים ואין תחלשות." לדברי נציג המישטרה גם בן-עמי היה חשוד, למרות שטרם נעצר אז. יום לאחר

מ עצרו שני עובד בן-עמי, מעשירי ורבייה-השפעה בישראל, עורך שתי

שאלות. האחת: מדוע נעצר דווקא על חשדות בעבירות המסוימות שפורסמו, ודווקא עתה, כשהוא בגיל 75 ובפרישה מעיסוק ציבורי? שהרי, כפי שנהגו לקרוא העולם הזה, היה מקום לחקירות בעיסקי בן-עמי. אולם זאת בעסקים כבדי-משקל פי כמה מאותם הנחקרים עתה, ולפני שנים רבות. השאלה השנייה: מה חלקה של קרן חל"ח, הנורע לאיסוף-הכספים של תנועת החרות, שבראשה ניצב ראשיה-משלה מנחם בגין, בעסקיה-ההונאה המיוחסים ל" בן-עמי, וכיצד משתלבים אחיו של מנהיג מילגתיה-העבודה, הקבלן גרשון פרס, ועור" כיריגו, שאף הם חבריה-העבודה נלהבים, במערכת העברת תרומות לקרן חל"ח מי עיריית נתניה של בן-עמי?

לבנות

ולהיבנות בה

כ אשר נמסר לבן-עמי, בביתו בנתניה, בערב היום הראשון שעבר, טופס ההומנה לבית-המישפט בנתניה, ובו צוה לבוא ביום השני לדיון בבקשה למעצרו, היה מופתע במידה רבה. אמנם, כבר שלושה שבועות קודם לכן, כשנחקר על-ידי יהודה בניהודה מצוות המחלקה לחקירות-ההונאה של בנימין ז"ר גל, ידע מה רוצה המישטרה, וכי גירסתו אינה מתקבלת בעיניה. אולם הוא לא צי" פה לבקשת-מעצר, שהיא אקט פורמלי טכני.

בשיחות פנימיות יודו מקורביו של בן-עמי כי בימי הסוערים, ותוך כדי הקמת נתניה, אשדוד והרצליה, עשה כמה מע" שים שהשתקה יפה להם. על משעים אלה, יאמר, אילו נחקר ונעצר או נחשד בעבר, לא היה מקום לטענות. אולם לקחת ישיש בן 75, המהווה היום סמל לדור הנפילים מייסדי-המדינה, ולהעמידו לדיון על מה שמייחסים לו, זוהי התאכזרות.

הם מצביעים על-כך כי מייד אחרי ש" שוחרר בבית-המישפט, בערבות של מיל-אולם, יולם אין כל ודאות בכך, כי ספרי להרצות לפני תלמידי בית-ספר בנתניה, דבר שהוא מרבה לעשותו, תוך נסיון לכ" תוב את ההיסטוריה של מיפעלותיו. שכן, אם יש מי שניתן לייחס לו את האימרה כי בא ארצה לבנות ולהיבנות בה, בן-עמי הוא האיש. ודומה כי הוא עצמו לא